

Sygn. akt III CSK 41/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J.P
przeciwko Gminie Miejskiej K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł .**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej Gminy Miejskiej K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na przyczyny kasacyjne unormowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie

problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym ze względu na jego związek z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami kasacyjnymi. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazując zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku.

Przedstawione we wniosku istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy faktyczne i prawne uwarunkowania terenu (wynikające w szczególności z wydanych decyzji administracyjnych i dotyczące praktycznej możliwości prowadzenia określonej działalności gospodarczej, rolniczej), mają znaczenie dla określania sposobu korzystania z nieruchomości przed wejściem w życie planu miejscowego (o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r. poz. 1945 ze zm.), czy też są dla tej oceny bez znaczenia i nie powinny być brane pod uwagę.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zaś podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). To zastrzeżenie jest istotne, albowiem skarżący oparł wnioski o przyjęcie skargi na własnym twierdzeniu, że niemożność korzystania z nieruchomości rolnej powoda w dotychczasowy sposób wynika nie tylko z uchwały Rady Miasta K. z dnia 7 listopada 2007 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zgodnie z którym, działka powoda, dotychczas wykorzystywana rolniczo, znalazła się w strefie zieleni izolacyjnej, ale przede wszystkim z decyzji Wojewody [...] z dnia 29 grudnia 1998 r. o ustaleniu lokalizacji autostrady płatnej A- [...]. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że według Sądu Apelacyjnego pozwany nie udowodnił tego twierdzenia; nie przedstawił nawet tej decyzji, stąd nie jest znana jej treść. W

związku z tym, w tak ustalonym stanie faktycznym, wiążącym Sąd Najwyższy, rozstrzygnięcie postawionego zagadnienia prawnego jest bezprzedmiotowe, skoro nie zostały ustalone owe „faktyczne i prawne uwarunkowania terenu, wynikające w szczególności z wydanych decyzji administracyjnych”, zaś w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów.

Pozwany podniósł ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na oczywiste naruszenie art. 278 k.p.c. przez jego niezastosowanie i samodzielne ustalenie przez Sąd niemożności prowadzenia przez powoda działalności rolniczej na części jego działki nie objętej planem, o pow. 148 m², bez dopuszczenia dowodu na te okoliczność z opinii biegłego sądowego. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi w przedstawionym rozumieniu; do przyjęcia, że nie jest możliwe prowadzenie działalności rolniczej na powierzchni 148 m² nie było konieczna opinia biegłego, wystarczającą była ocena Sądu oparta o zasady doświadczenia życiowego i racjonalnego rozumowania.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego należnych powodowi, który złożył w ustawowym terminie odpowiedź na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 98, 99 i art. 108 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

jw